

Poni boeiender dan porno dada Sneeuwwitje

Dans: Something Raw – dans & performance festival. In Nestheaters en De Appel, Amsterdam, t/m 27/1. Inl.: www.indenes.nl.

DOOR ISABELLA LANZ

Ze wordt de Tracey Enim van de dans genoemd en 'Pina Bausch on steroids'. In het New Yorkse off-off danscircuit wordt de rauwe 'porno dada' van Ann Liv Young bejubeld. Toch bleek *Snow White*, waarmee het dans- en performancefestival Something Raw 2007 opende, intens saai.

Het begon veelbelovend provocatief. Liz Santoro is de prins uit Sneeuwwitje. Ze staat poedelnaakt voor de microfoon, stoer wijdebeens, met een plastic piemel voorgebonden. Young doet een poging tot karaoke. Als de microfoon hapt, kat ze haar medespeler en geluidstechnicus Michael Guerrero af. De voorstelling is ontregeld voordat die goed en wel is begonnen – en dat is de bedoeling. Toch wordt *Snow White* al snel voorspelbaar.

Young wil in haar bewerking van Grimms sprookje vooral Walt Disney's variant onderuit halen;

op de plaats van het suikerzoete prinsesje zet ze een powergirrl die zichzelf bevrijdt. En dat zullen we weten. Vooral Youngs optreden is een vorm van publieksbeschimping, maar dan zonder intellectuele achtergrond, en zonder sprankelende humor of zwartgallige ironie. Het slotdeel ontardt in een eindeloos melige meespeel- en meezingsessie op 'The Beach Boys' song *Help me, Rhonda*.

Snow White staat op de rol als opening van het aanstaande Springdance Festival. Ik zou zeggen: schrappen en vervangen door *PP2 Soma Sema* van Poni, een Bel-

gisch collectief van dansers, spelers en popmusici. Zij vermengen diepzinnige mythes met kitschbeelden uit de hedendaagse popcultuur: soaps, strips en clips. Ze hanteren alle denkbare speelstijlen en podiumdisciplines - en ze kunnen dat ook. Een liefvallig prinsesje verandert gaandeweg in de heks uit *Macbeth*. Vrolijke vaudeville acts eindigen in een treurig slachtveld.

PP2 Soma Sema is afwisselend speels en poëtisch, absurdistisch en dada, duister en grimmig. Het is een eigentijds sprookje over lust en leven, moord en doodslag,

schuld en geweten. Fascinerend gebracht en ook aantrekkelijk door de stevige popmuziek die de delen verbindt.

Naast deze theatrale dansvoorstellingen biedt Something Raw ook sobere dansstukken, duetten waarin de nadruk ligt op het lichaam in beweging. Goede voorbeelden daarvan zijn de duetten van Keren Levi en Ugo Dehaes (*Couple-like*) en van Nora Heilmann en Aimar Perez Gali (*Regarde Moi/Remythologize*).

Couple-like is een sterk staaltje 'contact improvisatie'. Bovendien is het knap stukje ambachtelijke

conceptuele dans, prozaïsch en fijnzinnig.

Dat laatste geldt eveneens voor *Regarde Moi/Remythologize*. In die performance zit een relatie tussen het vakkundig uit elkaar zagen van een stoeltje (door Heilmann) en het aan elkaar timmeren van stukjes sloophout (door Perez Gali). Het demonteren en monteren van houtstructuren én de danssolo's zijn ook met elkaar verbonden. In de dans ligt de nadruk op scharnierende gewrichten en balans. De solo's spiegelen elkaar en vormen daarbij een echo van het simultane zaag- en timmerwerk.